

Ljusets vänner

Bredvid mig försöker flickan med det lila plastörhänget ta tag i sin ölsejdel, men fingrarna lyckas inte greppa, glider igenom. Hon är så blek, nästan genomskinlig. Verkar flimra i den dåliga belysningen. Hon öppnar munnen men säger ingenting. Ögonen: vettskrämda.

”Jaha”, säger jag, ”hur kom ni hit?”

Mannen i flanellskjortan skakar på huvudet. Han har långt och tovtigt skägg. Ser snäll ut. Runt halsen: en blånad som slingar sig runt sig själv och ner mot bröstet.

”Jag vet inte”, säger han. ”Höll på att hugga ved. Sen är jag bara ... borta.”

Hans ögon är glansiga, panikpenslade. Men han försöker dölja det. *Sturskt.*

Det är andra människor i baren. Det är kväll, men inte så sent att man får tränga sig för att komma fram till baren. Det slår mig att jag inte har något att dricka. Jag funderar på att gå och beställa en whiskey sour, min favorit. Men jag vill inte lämna dem. Jag vet inte varför, men tanken på att lämna dem ensamma skär i mig. Förutom skägghannen och flickan med örhänget sitter där en kvinna i sextioårsåldern med ett ärr i pannan, en pojke som inte kan vara över tjugo, klädd i en mörkbrun polotröja. Smal som en vindflöjel, flackande med blicken. Ett glas Coca-Cola står framför honom. Orört. Som om han inte vågar. Som om han är rädd att fingrarna inte skulle lyda honom. Den äldre kvinnan får mig plötsligt att tänka på min mamma, och bilden av hennes blekta fjärilstatuering flimrar med ens framför ögonen på mig. En sekund, kanske två. Jag sträcker ut handen. Försöker gripa tag. Men den fladdrar bort, landar på polopojkens glas. Vacklar en stund på kanten, flyger sedan vidare. Illamåendet som följer är intensivt men kortvarigt.

”Vattnet var skönt. Varmt. Jag tror jag måste ha slumrat. Och ... så var det inte ... det var inte varmt. Eller jo, men som stekolja, när det stänker ur pannan. Som om jag var en falukorv.”

Det är flickan med örhänget. Hennes ansikte; en flimrande ljusglob. Varför försvinner hon? Är det mörkret utanför som tar sig in? *Sånt som mörker gör.* Hennes röst är så mjuk och skön. Mörka ögon. De blinkar fram och bort; trafikljus av glansiga, mogna björnbär. Jag vill lägga mig ner, men reser mig istället, går mot baren. Någon av dem drar efter andan, suger in luft. Det sker så snabbt att det låter som en ofrivillig hickning. Jag föreställer mig att det är pojken med den bruna polotröjan. Jag föreställer mig hur hans mun är tandlös (*eftersom de sparkade ner samtliga i halsen på honom innan han blev medvetlös*). När jag vänt dem ryggen vet jag att de är borta för evigt.

”Älskling.”

Kaneldoft. Ajax citrus. Brända köttbullar. Allt detta och något mer. Men vad?

”Älskling. Älskling. Hör du mig?”

Blinkar. Blink. *Blink.* Försöker resa mig upp. Jag ligger i en soffa. Vår soffa. Och du, på knä på golvet. Trycker mig tillbaka.

”Res dig inte upp. Ligg. Du ramlade. Ligg kvar. Gör det ont någonstans?”

Jag känner efter. Vrider på huvudet. Någon har lindat en glödande pianotråd runt min vänsteraxel och drar nu i den för allt vad tygen håller. Det flimrar framför ögonen och jag kraxar till. Men du står kvar. På knä. Min älskling. Och dina ögon – klara även i skum belysning – smaragdfyllda krusbär. Det bästa på trafikljuset.

Jag ser att du gråtit och vill smeka dig över kinden. *Löjligt*. Men du motar bort min hand. Tvingar fram ett leende. Sen ska vi prata. Sen.

”Är du hungrig? Det finns köttbullar på spisen.”

Copyright © Alexander Nyström 2015